

SABÍNA

Už ho ďalej netráp a nezbväzuj. Pochop, že pri tebe nikdy nebude šťastný. Takáto správa musela zasvietiť v mojom mobile, aby som konečne otvorila oči. Tomu však predchádzal takmer bezstarostný život...

„Keď po niečom veľmi túžiš, celý vesmír sa spojí, aby si to mohol uskutočniť.“

Nie, nemyslíte si, nebola som taká múdra, aby som to povedala prvá. I keď význam tých slov môžem len potvrdiť. Predbehol ma Paulo Coelho. Kto iný, ak nie on?

Tento citát som našla v niektorej z jeho kníh. V čase, keď som ho čítala, mi ešte patrilo svet, a možno som jeho múdrym slovám ani tak celkom nerozumela.

Chodila som na vysokú školu, bola som minimálne hviezdou krúžku, ak nie celého ročníka, motali sa okolo mňa chlapi takmer všetkých vekových kategórií, ale ja som mala iné priority. Túžila som po kariére. A niekde na ceste za titulom a súčasne vysnívaným pracovným miestom som ho stretla.

Bol múdrejší, rozvážnejší a ako sa mi od začiatku javilo, aj dostatočne cieľavedomý a hrozne sexi. Aspoň pre mňa. To, že som mu padla do oka, hoci bol odo mňa o päť rokov starší, mi nesmierne lichotilo. Jednoducho som sa musela narodiť pod šťastnou hviezdou.

Karta mi išla aj po škole. Po návrate z milovaného Londýna (ktorý som si pozrela ako odmenu za štátnice) na mňa čakala horúca stolička vo veľkej medzinárodnej firme. Pracovne som sa do svojho vysnívaného mesta vrátila ešte zopárkrát, vždy som si pripomenula tie sladké bezstarostné časy.

Veľkú noc sme strávili v Ríme, začiatok leta na gréckom ostrove Zakynthos, slnečnú jeseň v Tatrách, Vianoce v Thajsku.

Keď som náhodou necestovala s Erikom, čas mi vyplňali služobné výlety, aspoň tak som ich v tom čase vnímala. Ubytovať sa v tých najkrajších európskych hoteloch, vybrúsiť si angličtinu a k tomu dostať slušné vreckové – kto by to všetko odmietol?

Neodmietla som ani ja.

Mojej najlepšej kamarátke sa dva roky po vysokej škole narodila prvá dcérka. Dali jej meno Grétka. Bola roztomilá, ale... Nechápala som, prečo sa do rodinného života vrhli tak skoro.

Kým ona rodila, ja som počúvala výklad turistickej sprievodkyne v Sagrada Familia a o hodinu ma čakala významná večera, na ktorej sa zúčastnili všetci vedúci zamestnanci marketingového oddelenia našej korporácie. Mali na nej vymenovať novú riaditeľku pre európsky trh.

Týmto postom sa predtým hrdila moja šéfk. Jej miesto sa však uvoľnilo. Nie tak celkom, na svoju pozíciu si ma totiž za dva roky slušne vychovala.

Dvadsaťsedem rokov, výborné miesto, plat, o akom moji bývalí spolužiaci ani nesnívali, tisíce nalietaných kilometrov a vzťah v ruinách.

Ibaže to som pre pracovné povinnosti nevidela.

Keď som sa po nociach vracala domov, Erik už spal, prípadne vybehol s chlapcami na pivo. Unavená som si líhala do postele, aby som čosi pred šiestou vstala, sadla do služobného auta a začala pravidelný denný kolotoč.

Netrvalo dlho a vražedné tempo ma dobehlo.

Na dvadsiate ôsme narodeniny mi prišla okrem gratulačných aj iná, oveľa zaujímavejšia esemeska.

Už ho ďalej netráp a nezáväzuj. Pochop, že pri tebe nebude nikdy šťastný. Číslo, z ktorého správa prišla, bolo odvtedy nedostupné. Okolo obeda som to nevydržala, pípla si služobný odchod z práce a vybrala som sa za Erikom do firmy.

Na moje prekvapenie tam nebol.

„Asi vybehol s Ivanou na obed,“ mykol plecami jeho firemný spoločník.

Netušila som, kto je Ivana.

Nevedela som dokonca, ani kam chodí na obed.

Nepoznala som jeho rutinu.

Pravdepodobne som už nepoznala ani jeho.

Tam, na prahu budovy, do ktorej som občas zabľúdila ešte počas vysokej školy, som pochopila, že sme sa odcudzili.

Bola som len dve križovatky od nášho prenajatého bytu, keď som ich uvidela. Rukami si clonil oči pri pohľade cez okno do maličkej reštaurácie. Zašli sme do nej z času na čas v nedeľu, keď som nemohla variť, lebo som sedela nad reportmi. Tak predsa som poznala jeho zvyky! Čiastočne mi odľahlo.

Dievča vedľa neho sa smialo. Minišaty mu sotva zakrývali to, čo slušné dievčatá svetu neukazujú.

Mala som chuť vystúpiť z auta a rozbehnúť sa za nimi.

Vyhral rozum.

zázrak zo skúmavky

Z kabelky som vylovila mobil, kým na semafore svietila červená, a vytočila som jeho číslo. Vybral telefón z vrecka nohavíc, pozrel na displej a vložil ho späť.

Nezdvihol!

Zaparkovala som v zákaze státia, šesťdesiateurová pokuta by bola najmenšou ujmou toho krásneho slnečného dňa. Vo vysokých opätkoch som bežala po mačacích hlavách, ale keď som rukou siahla na kľučku vchodových dverí, opustila ma odvaha.

ALEXANDRA

Trúfalé plány, smiech, radosť a úžasné chvíle s človekom, pri ktorom sa mi aj po rokoch zastavuje dych. Takýto bol môj vzťah.

Samozrejme, prešli sme si aj ťažkým obdobím, ale nepoznám pár, ktorý by si takým niečím neprešiel. Žiaden vzťah nie je dokonalý. Ani ten náš nebol. Problémy sa našťastie týkali len bežných vecí, ktoré sa dejú všetkým.

S Jakubom sme spolu pätnásť rokov. Pätnásť rokov plných šťastia, lásky, vášne, ale aj hádok a bolesti.

Volám sa Alexandra, no všetci mi hovoria Saša. Nepatrím medzi dvadsaťročnú pubertiačku, stará však rozhodne nie som.

Moja polovička je odo mňa staršia o deväť rokov. Vekový rozdiel nám nikdy nerobil problém, až na občasné narážky môjho pána dokonalého.

Do dnešného dňa počúvam, ako som ho nechcela, lebo bol príliš starý, a on ma musel uštváť ako laň.

Zbožňujem, keď mi to hovorí.

Vtedy sa mi v mysli vyjavia spomienky na naše začiatky.

Ani neviem, ako ubehli roky, ktoré sme spolu strávili.

Tie prvé boli naozaj skvelé. Zabávali sme sa a užívali si slobodu. Navštevovali sme rôzne miesta a obdivovali krásu nášho nádherného Slovenska. Prešli sme asi všetky hrady, zámky a zrúcaniny.

Netvrďím, že sme si občas neliezli na nervy. Prestali sme chodiť von a náš život sa točil iba okolo práce. Ob-

čas som sa cítila ako v zlatej klietke. Všetko, čo som potrebovala, mi Jakub kúpil, ale samota ma ubíjala. Po búrke, ktorá, samozrejme, nedala na seba dlho čakať, znova vyšlo slnko. Milovali sme sa, ale..

Prišlo to nečakane.

Po šiestich rokoch sme si obaja uvedomili, že v našom vzťahu nie je nič v poriadku. Boli sme šťastní, to áno, no čosi nám chýbalo. To čosi nás malo spájať na celý život.

Rodina.

Dieťa.

Zatúžili sme naplniť náš vzťah. K tomu nám však chýbal niekto tretí. Malý človečik, ktorý by bol plodom našej lásky.

Začali sme *pracovať* na tých najkrajších povinnostiach, ktoré milujúci pár môže mať. Deň za dňom, mesiac za mesiacom, rok za rokom.

Ani jeden z nás si neuvedomil, že ubehli dlhé štyri roky. Nenaplnené štyri roky.

Medzitým nás potrápili aj moje zdravotné problémy s krčkom maternice. Zúfalo som zhládúvala prognózy na internete, pýtala sa na lieky. Lekár len záporne krútil hlavou. Nakoniec som sa musela podvoliť. Liečiť sa to nedalo a jediným riešením bola operácia. Určitý čas som do seba pchala vitamíny, ktoré mi mali pomôcť, no žiadna zmena k lepšiemu nenastala.

Diagnóza však nebola dôvodom, prečo sa mi po štyroch rokoch nepodarilo otehotnieť. V nemocnici mi ošetrujúca doktorka vravela, že rodiť budem môcť iba cisárskym rezom, keďže je môj krčok menší a oslabený. Trocha ma to vyľakalo. Vždy som túžila po prirodzenom pôrode. Prežiť to, čo moja matka, a vychutnať si každú bolesť, vďaka ktorej sa splní môj sen.

V hlave som mala zmätok.

Neschopnosť otehotnieť.

Túžba.

Strach.

Všetko sa to podpísalo na mojom vtedajšom psychic-
kom stave. Pracovala som v obchode, do ktorého chodi-
lo denne veľmi veľa ľudí. Tolko tehotných žien by som
nestretla ani v čakárni u gynekológa. Pozerala som sa na
tie krásne guľaté brušká a spokojné tváre. Pri pohľade
na ne mi zvieralo srdce a telo mi opantával hnev.

Prečo ony môžu a ja nie?

Čo som komu urobila?

*Prečo ma Boh trestá a nedopraje mi to, po čom tak veľ-
mi túžim?*

Mučila som sa otázkami, na ktoré som nepoznala od-
poveď.

Každý mesiac, keď som dostala menštruáciu, ktorú
som mimochodom mala pravidelnú, som neutíchajúco
plakala. Najprv za zatvorenými dverami kúpeľne, neskôr
aj v obývačke pri televízii, v posteli pri zaspávaní, vlastne
všade. Nedokázala som to pochopiť.

Život som brala ako nespravodlivý a zlý.

Utápala som sa v bolesti.

Pri jednej návšteve u gynekológa som mu vyrozprá-
vala, ako túžim po bábätku a nedarí sa nám.

„Ako dlho sa snažíte otehotnieť?“

„Asi štyri roky,“ vydýchla som.

„Tak to je už dosť dlhý čas. Dám vám kontakt na jed-
ného kolegu. Navštívite jeho ambulanciu a vysvetlite
mu, aký máte problém,“ povedal lekár a vypísal mi pa-
pier, ktorý mal zmeniť môj život. So zmiešanými pocit-
mi som odišla domov.

Laura Krauz

Zázrak zo skúmavky

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2019

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,

so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava,

Slovenská republika

Číslo publikácie 2 022

Jazyková redakcia Stela Solčianska

Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Ilustrácia na obálke Emma Prebreza

Grafický návrh obálky Radoslav Bielený

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Prvé slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2019

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA